

NẾU TỔNG THỐNG KENNEDY SỐNG SỐT .....

Nguyễn Phương Trần Văn Khởi

Đây không phải là một luận đề chính trị, mà là một chuyện giả tưởng – thuộc loại du hành qua thời gian như chuyện “*Ba người lính nhảy dù lâm nạn*”, hay chuyện “*Lưu Nguyễn nhập thiên thai*”. Chuyện này xảy ra cách đây 10 năm, năm 2011.

Đây là chuyện của một người tên George, 35 tuổi, ở tiểu bang Maine, tình cờ khám phá ra một hang động mà bước vào đúng chỗ, đi thêm đúng 9 bước, thì sẽ lạc vào một ống thời gian, đưa trở lại đúng 9 giờ sáng ngày 9 tháng 9 năm 1959 – ở ngay cùng chỗ trong tiểu bang Maine. Rồi khi đi trở lại, theo đúng từng bước như khi đi, thì sẽ trở về hiện tại là ngày 10 tháng 10, năm 2011.

Anh đi qua đi lại nhiều lần, lần nào cũng tới đúng thời gian năm 1959, và trở về đúng lúc trong năm 2011.

Có lần anh để ý một cây đại cổ thụ ở công viên cạnh hang. Khi đi về năm 1959, thì thấy ở đó chỉ là một cây con mới trồng, anh thử nhổ cây con đó đi. Khi đi về, trở lại 2011, thì công viên đó không thấy có cây đại thụ nữa. Anh lại đi trở lại 1959 thì lại thấy có cây con như cũ, lần này để yên, khi trở lại 2011 thì lại thấy có cây đại thụ như trước – như vậy là đi lại qua hang thì *reset* lại thời gian, thì an bài trở lại; không thay đổi gì thì mọi sự không thay đổi.

Là giáo viên ngành sử, George rất thích Tổng Thống Kennedy, thấy cái chết ở Dallas năm 1963 là quá vô lý, trong lúc đầy sinh lực và đầy hứa hẹn, nên có ý tưởng táo bạo là du hành về quá khứ để cứu Kennedy. Về lại quá khứ, George sẽ biết rõ từng ngày giờ từng chi tiết cái gì sẽ xảy ra, ai sẽ làm gì, lúc nào, đúng như phúc trình Warren ghi lại. Và sẵn sàng để ngăn chặn vụ ám sát.

Dự tính:

George nghiên cứu kỹ nước Mỹ các năm 59-63 để thích ứng: ngôn ngữ, vật dụng, lối sống. Sẽ phải làm việc, cần thêm tiền; tiền 1959 khác với tiền 2011, không mang theo về được, trừ vài tiền nhỏ và tiền xu ít ai để ý. George mang theo một cuốn *almanac*, tính sẽ kiếm thêm tiền bằng cá độ: *football*, *baseball*, đánh *boxing*, đua ngựa... cứ mỗi món một tí, từ phố này qua tiểu bang khác; sẽ không đánh to sợ bị lộ. Sẽ học lại rồi thi chứng chỉ phụ giáo, làm việc sinh sống. Và sẽ ở quanh Dallas, tìm Lee Oswald, theo dõi rồi tìm cách ngăn chặn không cho Lee giết Kennedy.

Sống du hành:

George chui qua hang, trở về năm 1959, đi học lấy chứng chỉ, lấy tên mới là Jake, và qua năm 1960, đi Texas tìm được việc ở khu học chính quận Temple, cách Dallas không xa. Khi đó thì Lee đang ở trong Thủy Quân Lục Chiến đóng ở Á châu, và Kennedy thì là Thượng Nghị Sĩ đang vận động tranh cử Tổng Thống. Như dự tính, George kiếm thêm tiền nhờ thắng cá độ. Đặt đâu thắng đó nhờ có cuốn *almanac*, ngựa về ngược là thường, nhưng không bao giờ đặt quá nhiều tiền - và đi đánh cá xa ở nhiều thành phố, tiểu bang khác nhau để bảo đảm an toàn.

Ở khu học chính, George quen cô giáo Jennifer trong một buổi nhảy đầm, cùng say mê nhảy *swing* bài IN THE MOOD theo tiếng kèn của Glenn Miller, có dịp nhảy với nhau nhiều lần, rồi cả hai phải lòng và yêu thương nhau. Jennifer khi đó mới 26 tuổi. Cô đã bỏ chồng từ California vì chồng bắt lực đâm ra ghen tuông quá độ, chịu không nổi.

Gần nhau, Jennifer thấy ngôn ngữ của Jake/George có khi như khác thường, đi đồ xăng thì cứ xuống đồ lấy thay vì chờ người làm công tới lo, đòi đồ xăng super không ai có, gọi điện thoại thì nói là bấm thay vì quay, lâu lâu lại dùng chữ lạ hoắc... nhưng George chỉ nói chắc là tại đọc sách hay coi TV gì đó, rồi lờ đi. Nhiều lần George nghĩ là sẽ mang Jennifer về 2011 với mình, nhưng không nói gì, và vẫn đấu chuyện lo đi cứu Kennedy.

Kỳ bầu cử đó George bầu cho Kennedy, và hoan hỉ theo dõi những chương trình Tân Biên Cương của chính phủ mới.

Mùa hè 1963:

Qua hè 1963, George tìm được chỗ ở của Lee Oswald và vợ Marina ở Dallas, bắt đầu để ý kỹ từng đường đi nước bước. Có khi George nghĩ hay cứ báo cho FBI biết để Kennedy tránh không đi Dallas. Nhưng lại sợ nặc danh thì không ai nghe, mà lộ tên tuổi thì không được. Cũng có lần George tính giết Lee trước, nhưng không tìm được cách hay nơi nào an toàn để làm, bảo đảm không bị bắt.

Rồi không may Jennifer bị chồng cũ tìm ra được, bị hung hăng đánh ghen rạch mặt, cần phải làm *plastic surgery*. Khi đó thì kỹ thuật giải phẫu thẩm mỹ còn phôi thai, lại rất tốn kém. Không đủ tiền, George phải đi đánh cá độ *boxing*, làm ăn lớn ở cả ba thành phố lớn Dallas, Houston, và San Antonio. Thu được khá nhiều tiền lo cho Jennifer giải phẫu an toàn.

Nhưng ở đâu thì cá độ cũng nằm trong tay cùng một đám *Mafia* – bọn này nghi George chơi xấu, không muốn cho George chơi nữa nên đã cho đàn em đánh George một trận bể đầu, gãy giò, suýt chết; phải nằm điều trị nhà thương ba tuần, tập tành lại cả tháng mà cũng chưa lành hẳn, đi lại rất khó khăn, phải nhờ Jennifer giúp đỡ. George nhất định xong việc sẽ mang Jennifer về 2011 có laser surgery làm lại sắc đẹp, và lo chữa đầu gối cho mình luôn.

Đi cứu Kennedy:

Qua giữa tháng 11 năm 1963, thấy mình còn khập khiễng, còn cần Jennifer giúp, nên George thú thật mình là người trở về từ tương lai, kể hết mọi dự tính cho Jennifer nghe, đưa cho coi cả phúc trình Warren về vụ ám sát Kennedy mà George mang theo. Jennifer bằng lòng đi với George về tương lai.

Bây giờ muốn cứu Kennedy thì chỉ còn cách chờ tới gần trưa ngày 22, đi tới building kho sách của tiểu bang (*Texas Book Depository*), lên tầng 6, vào góc phía nam, tìm Lee và giết ngay tại chỗ trước khi Lee ra tay.

Sáng ngày 22, George và Jennifer đi *downtown* Dallas, cùng với cả trăm ngàn dân chúng tập nập đi chào đón Jack và Jackie. Đi đứng khó khăn, gần tới giờ cả hai phải chạy vội vã leo 6 bậc thang lên lầu building. Thấy Lee ở góc phía nam với súng kê sẵn, George chạy ào tới, bị vấp té lăn cù. Lee quay người nổ súng, trúng vào ngực Jennifer đang chạy đằng sau. George lăn mình rút súng lục, nằm bắn túi bụi vào phía Lee, giết Lee ngay tại chỗ. Jennifer cũng chết vì vết thương. Kennedy an toàn tiếp tục công du, không hay biết gì xảy ra ở trên tầng lầu số 6.

Rồi cả FBI và George đều kẹt: George muốn dấu tông tích, FBI thì mắt mặt vì bắt lực, đã có tin tức về Lee mà không ngăn chặn trước được— cả hai không muốn George ra trình làng mặc dù báo chí đòi ra mắt vị anh hùng đã cứu đời tổng thống. FBI không biết làm sao, tức tốc điều tra về George, biết hết mọi hoạt động từ sau 1959 nhưng không tìm được gì trước 1959, không biết George là ai, từ đâu tới. Hỏi thì George chỉ nói mình giết Lee để cứu Tổng Thống Kennedy, và không chịu nói gì thêm. Sau cùng thì cả hai đồng ý ra thông cáo người cứu Tổng Thống là người khiêm nhường, không muốn ra mặt; FBI lảng lạng cho George 20 ngàn đồng lộ phí, đi đâu thì đi, bảo đảm sẽ không theo dõi.

Lo chôn cất Jennifer xong, George đi xe buýt Greyhound, đổi xe vòng vo cả tháng qua cả chục tiểu bang, thay hình đổi dạng năm ba lần để tránh mắt FBI, rồi trở lại Maine, chui qua hang, bước 9 bước, trở về với ngày 10 tháng 10 năm 2011 – nay là một 2011 mới, từ khi Kennedy sống sót hồi 1963.

Thế giới mới:

George vô cùng ngạc nhiên thấy khu phố cũ giờ đây vắng lặng, bỏ bê như không ai chăm sóc. Đường phố tiêu điều; đi về phía gia cư thì thấy đông con nít chơi ngoài đường, đứa nào cũng bị lở lói đầy người. Một xe đang sửa điện đường, mang cờ Canada, Province de Maine, với dấu hiệu EDQ – Electricite de Quebec. Đi xa nữa, một bọn trẻ khác đang chọc phá một ông già ngồi xe lăn, lật ông té nhào rồi bỏ chạy. George đi cà nhắc chậm chậm đến giúp, hỏi ông ta ở đâu, rồi đẩy về nhà.

Căn nhà ban ngày mà tối om. George tìm bật đèn – ông già hỏi bộ anh không phải là dân ở đây à. George ngỡ ngác thì ông ta nói giờ này làm gì có điện, đến tối may ra mới có, mà tối nay thì không chắc. Nhớ chiếc xe sửa điện, George hỏi Maine nhập với Canada lúc nào vậy. Ông già cười, bộ anh không nhớ à, mới đây, 2005.

George lanh trí nói ngay là mình mới bị tai nạn xe hơi suýt chết, còn đi cà nhắc, và gần bể đầu – nghiêng đầu cho ông già coi chỗ bị tụi *Mafia* đánh, sẹo dài không mọc tóc – rồi sau đó thì không còn nhớ được gì cả.

Bỗng nhiên cả nhà rung chuyển, đất lung lay, đổ ly nước. Ông già hỏi George có nhớ cái này không, động đất cả nước đó, không những Maine mà Texas, Cali, cả vùng Trung Tây nữa. George lắc đầu, hỏi thế thác Niagara có bị gì không. Không, chưa tệt như bên Nhật, mất cả 4 đảo cùng một lúc, 3 đảo nhỏ với Hokkaido – bỗng nhiên tụt xuống biển, mất tằm dạng – người ta nói bị lọt vô trong vỏ địa cầu. Cũng vì cái động đất này mà mình thiếu điện, từ khi nhà máy điện nguyên tử ở ngoài khơi Quebec bị sập lên sập xuống, nghe nói chưa bị xì phóng xạ nhưng ai cũng lo.

George nhìn hình bà vợ ở bệ thờ, hỏi bà đi năm nào. Lâu rồi, *cancer* – khi đó *cancer* lan đầy cả thế giới; nhiều người nói là vì bom nguyên tử, bom nhỏ thôi, nhưng hễ đánh nhau là ném bom nguyên tử - ai cũng dùng bom từ khi tổng thống Wallace ra lệnh ném sáu quả một lúc. Lâu rồi mà ô nhiễm phóng xạ đến giờ cũng còn lây lan.

George lắc đầu, Wallace mà làm tổng thống hồi nào vậy, Wallace ở Alabama hả; tôi thật không còn nhớ gì cả - vậy ai làm tổng thống mấy chục năm qua, từ hồi Kennedy. Mà Kennedy có đắc cử không?

Ông già lâu nay không được nói chuyện với ai, nay được dịp kể chuyện: Chắc đi rồi, Kennedy thắng Goldwater năm 1964, nhưng rồi hoàn toàn thất bại – trong nước thì da đen làm loạn không dám trị, đối ngoại thì bị thua nhục ở Việt Nam. Wallace đi đường

cực hữu, thắng Johnson sát nút năm 1968. Rồi nội loạn lan tràn, Martin Luther King bị giết, nạn động đất ngày càng mạnh và nhiều, rồi chính Wallace bị giết năm 1972. Rồi Hubert Humphrey lên. Ấn độ và Pakistan đánh nhau bằng vũ khí nguyên tử, cường quốc họp lại can thiệp sau khi Bombay bị bom nát, không bao giờ trở thành Mumbai như dân địa phương ao ước. Tài tử xi nê Reagan cũng làm 2 nhiệm kỳ, gây chạy đua vũ khí chống-nguyên-tử với Nga, Nga theo không nổi, bị sập tiệm, Sô viết 16 bang tan rã thành một Nga và 15 quốc gia mới. Rồi Trung Đông xáo trộn với Al Queada....

George lơ là như không muốn nghe tiếp, nhìn mấy cái huy chương Thủy Quân Lục Chiến trên tường, nhìn chiếc xe lăn, ân cần quay qua nhìn ông già – Việt Nam phải không? Tết hả? Bây giờ Việt Nam ra sao?

Ông già lại được dịp, vói tay rót thêm nước, uống một ngụm, rồi trầm ngâm kể:

Sau khi ông Diệm bị giết thì Kennedy thấy như mình có trách nhiệm – họp bàn ngay tìm đường- Kennedy đã nghiên cứu thất bại của Pháp và không muốn đưa nhiều quân, sợ lại kẹt, nhưng tình hình Việt nam tồi tệ nhanh chóng sau khi quân đội đảo chánh lên nắm quyền. Ưu tiên lúc này phải là ngăn chặn không cho Bắc Việt xâm nhập vô nam.

Khi đó Hội Đồng An Ninh Quốc Gia có trình một đề nghị của Hudson Institute mà Kennedy chú ý, là mở rộng sông Bên Hải ra tới 1 cây số, đào sâu ngược về phía Tây lên qua Lào tới nối với sông Cửa Long, làm thành một kênh đào dài và rộng từ Cửa Long ra Biển Đông – vừa ngăn xâm nhập, vừa mở đường giao thương cho Lào, Thái, vừa kiểm soát lợi hạ nguồn Cửa Long. Bộ Ngoại Giao tỏ ý dè dặt, sợ xây kênh đào như vậy sẽ làm như Hoa Kỳ ủng hộ chia cắt Việt Nam vĩnh viễn, trái với tinh thần hiệp định Geneve 1954. Kennedy gạt đi ngay, nói rằng Panama, Egypt có kênh đào mà vẫn thống nhất hai bên bờ - còn Hoa Kỳ có Alaska và Hawai ở xa cả ngàn dặm mà vẫn thống nhất thì sao. Nhưng mấy ông tướng được McNamara ủng hộ thì chỉ muốn đưa quân vào, nói chuyện kênh rạch là của USOM USAID. Mà phải đào mất bao lâu? Ba năm. Sao lâu vậy? Là vì cả thế giới chỉ có một cái xáng đủ sức làm việc đó, mà xáng đang có hợp đồng làm việc cho các công ty dầu ở hồ Maracaibo ở Venezuela, sáu tháng nữa mới xong. Ba năm thì còn gì miền Nam nữa mà ngăn với chặn, kênh với rạch. Kennedy chỉ thị cho nghiên cứu thêm, làm kênh hẹp lại và tìm cách xúc tiến nhanh hơn.

Qua 1964, Goldwater lớn tiếng đòi đánh mạnh Bắc Việt làm Kennedy phải nghe theo phe tướng lãnh, đưa cố vấn vào, nhưng vẫn bị ám ảnh sợ kẹt như Pháp nên lại giới hạn tối đa 50 ngàn quân, vừa chặn xâm nhập qua ranh giới vừa huấn luyện vũ khí mới cho Việt Nam Cộng Hòa. Đồng thời gia tăng tối đa yểm trợ quân trang quân dụng và kinh tế tài chánh. Dự án kênh đào bị lãng quên. VNCH tổng động viên, nhưng với thành phần lãnh đạo yếu kém, tướng lãnh bất tài lại tham nhũng, VNCH tiếp tục đi lần vào lụn bại. Vậy mà Kennedy vẫn không chịu thay đổi chiến lược. Rồi Mỹ bị hạ nhục nặng nề trong dịp Tết.

George hỏi Tết 1968 phải không. Ông già cười, nói anh nhớ sai một tí thôi – Tết 1967 mà Việt Nam gọi là Đinh Mùi, the year of the Goat, một trận đẫm máu hai bên, “a goat blood bath”, tắm máu dê. Bắc Việt và Việt Cộng đánh lớn khắp cả miền Nam, đánh tòa đại sứ Mỹ, bắt cóc đại sứ đưa về mật khu. Khi đó, ông già nói, ông gác tòa đại sứ, bị trúng đạn ở xương sống và què hai chân. Phe hữu âm âm đòi đánh lớn, đòi dùng bom nguyên tử. Kennedy cho là mọi chuyện đã trễ, đành rút quân, nhưng vẫn viện trợ tối đa quân sự và kinh tế, để VNCH tự lo sống còn. Bắc Việt lần lần kiểm soát toàn bộ nông thôn, bao vây Sài gòn, Cần Thơ, Huế, Đà Nẵng suốt cả năm liền; dân chúng chỉ sống nhờ viện trợ cho đến sau khi Wallace đắc cử tháng 11 1968.

Nhiệm chức tháng giêng 1969, việc đầu tiên của Wallace là ra lệnh tối hậu cho Bắc Việt phải rút hết quân về Bắc và giải tán Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, phải làm ngay tức khắc. Lê Duẩn cho là Wallace tháu cáy, không thèm trả lời. Wallace ra lệnh ném sáu quả bom nguyên tử xuống Hà Nội, Hải Phòng, Vinh, Huế, Saigon, Cần Thơ- bom cỡ nhỏ mà cũng làm tắt cả 6 thị xã tan thành mây khói. Chính phó tổng thống của Wallace đích thân lái máy bay B52 đi ném bom Việt Nam. Ai vậy? Còn ai nữa, ông đại tướng không quân Curtis Lemay, mà từ trước vẫn ao ước bom cho cả Việt Nam tan về với thời tiền sử khi ông còn là tư lệnh của Strategic Air Command

Thế bây giờ Việt nam ra sao? Từ đó chẳng ai để ý, Mỹ chạy thì thế giới không ai dòm tới, đều tránh xa. Nghe đâu chạy cầu cứu Trung Hoa, Trung Hoa lần lần xen vào kiểm soát, chế ngự, đến nay thì Việt nam thành như là một lãnh địa như Hồng Kông, Đài Loan, Tân Cương, có đó mà ít ai để ý theo dõi, coi như là chuyện riêng của Trung Hoa. George ngao ngán, hỏi thế tổng thống bây giờ là ai. Ông già lại cười – Clinton chứ ai nữa. Bill Clinton à? Không, đâu phải Bill – bà Hillary. Tội nghiệp anh bị mất trí nhớ như vậy là 100% rồi: Bill Clinton được đảng Dân Chủ đề cử, đang đọc diễn văn chấp nhận trong ngày cuối cùng của đại hội, thì lại bị *massive stroke* té lăn đùng ra chết, chắc là tại hồi nhỏ mẹ bận đi làm nên ăn *Big Mac* mỗi ngày. Đại hội tức thì đề cử Hillary ngay, rồi Hillary đắc cử tổng thống. Thắng McCain sát nút.

George thấy như thêm chán nản, thắm mệt, không muốn biết thêm gì nữa, rồi bỗng nhiên nhớ Jennifer da diết. Không biết làm gì, George đứng dậy xin cáo từ ông già.

Rồi đi nhanh về hang động, bước vào, thêm 9 bước... trở về với Maine ngày 9 tháng 9 năm 1959, trở về một ngày xưa cũ.

Reset, an bài:

Khi đó Jennifer đang đau khổ với ông chồng ở Cali bắt lực mà đa ghen, đang tìm đường bỏ đi Texas; còn Kennedy thì đang nghiên cứu chuyện Pháp ở Đông Dương, chuẩn bị ra tranh cử tổng thống. Lee Oswald thì đang ở trong Thủy Quân Lục Chiến đóng ở Á châu.

George ngồi nghĩ về Jennifer thật lâu, tính đi Texas gặp lại Jennifer như trước, nhưng bản khoăn do dự, nhớ lại câu chuyện với ông già, bao nhiêu là tai biến, chết chóc, không biết tính sao. Rồi quyết định dứt khoát không làm gì nữa, đi quay lại về hầm, bước ngược trở lại – 9 bước: trời sáng, về lại ngày 10 tháng 10 năm 2011.

Trở ra khu phố quen thuộc, George ghé mắt nhìn mấy cái TV trong một quán ăn – thấy tổng thống Obama đang họp báo ở Nhà Trắng.

Mọi sự đã reset, đã an bài trở lại, như đã không có gì xảy ra. Kennedy đã chết ở Dallas ngày 22 tháng 11 năm 1963. Mối tình với Jennifer đã chấm dứt như chỉ là một giấc mơ tuyệt vời.

Nhảy đi, cứ nhảy đi

Nhưng câu chuyện thì chưa hết.

Chưa hết vì George đã trở lại thăm Texas sau khi trở về. Lên internet kiểm quận hạt Temple, George thấy cuối tuần sẽ có lễ khai mạc một thư viện mới, đặt tên vinh danh Jennifer. Coi tóm tắt tiểu sử thì thấy từ đó Jennifer không hề lấy chồng, lên chức hiệu trưởng rồi giám đốc học chính, rồi đắc cử làm quận trưởng 2 lần, rồi về hưu. Lúc này Jennifer 77 tuổi.

Temple nay đã khác hẳn, 1963 qua 2011, đã 48 năm rồi, lớn hơn, đông đúc hơn, rậm rạp hơn, đa dạng hơn. Ngồi nghe Jennifer đọc diễn văn cảm tạ, giọng nói quen thuộc, George xúc động nhìn mái tóc bạc, mặt và cổ nhiều vết nhăn, nhưng dáng dấp xinh đẹp, duyên dáng vẫn còn nguyên vẹn như xưa.

Đến phần khiêu vũ, George lên nhờ chơi bài IN THE MOOD của Glenn Miller, rồi tới gặp Jennifer cúi đầu mời nhảy. Jennifer do dự, thì tiếng kèn mở đầu của Glenn Miller như thúc dục, như nhắc Jennifer tới một cái gì rất quen thuộc, rồi cùng bước ra sàn nhảy. Cả hai nhảy, lúc đầu hơi ngập ngừng, rồi nhịp nhàng hơn, đúng điệu hơn tuy không còn bay bướm như xưa. Hai người ôm nhau thoải mái như đã bao nhiêu lần.

Tự nhiên Jennifer hỏi ông đã nhảy với tôi lần nào chưa. Ông mấy tuổi rồi, trông ông cũng quen quen. George ôm chặt hơn, nói tôi 35 tuổi, cũng ngỡ ngỡ như có gặp bà đầu đó rồi. George chìm đắm mơ màng trong mùi da thịt thân thiết. Jennifer lại hỏi ông tên gì, George tính nói George rồi chữa nhanh, Jake, tên tôi là Jake. Jennifer lẩm bẩm, Jake, Jake, nghe quen quá – tôi chắc chắn đã gặp ông ở đâu rồi, đã nhảy với ông rồi...

George nói nhỏ vào tai Jennifer, chắc là ở một thế giới nào khác; bây giờ mình cứ nhảy đi, cứ tiếp tục nhảy đi./.

Trần Văn Khởi

Houston tháng Tư 2021.

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TranVanKhoi.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11700 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC